

12 Αυγούστου, 1992

[Α. ΛΟΥΖΟΥ, Π.]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Αιτητές,

v.

ΝΑΚΗ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗ, ΩΣ ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΤΗ ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΚΟΥ
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΔΙΕΘΝΩΝ ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ (ΣΟΔΙΜ) ΚΥΠΡΟΥ ΛΤΔ
ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 694/87).

*Αναθεωρητική Δικαιοδοσία Ανωτάτου Δικαστηρίου — Διαφορές Δημοσίου Δικαίου — Πράξεις αναγόμενες στη σφαίρα του δημοσίου δικαίου, όχι του ιδιωτικού, μπορούν να αποτελέσουν το αντικείμενο προσφυγής — Κριτήρια αναγωγής της πράξης στο δημόσιο δίκαιο — Από το ίδιο όργανο μπορεί, κατά περίπτωση, να προέλθουν πράξεις και των δύο κατηγοριών — Ειδικά η περίπτωση της υποστάσεως των συνεργατικών εταιρειών και η *Petrou and Others v. Nea Synergatiki Pistotiki Eteria Karpasias*.*

5

Οι αιτητές ζήτησαν με την προσφυγή την ακύρωση της απόφασης των καθ' ων η αίτηση, που τους διέταξε να καταβάλουν στο ενεργητικό του υπό εκκαθάριση Σ.Ο.Δ.Ι.Μ. το οφειλόμενο υπόλοιπο της ονομαστικής αξίας των μετοχών τους και το ποσό της ευθύνης τους. Κρίσιμο, στα πλαίσια της διαδικασίας, ήταν το ζήτημα της φύσεως της προσβαλλόμενης πράξης και κατά πόσο μπορούσε αυτή να προσβληθεί δυνάμει του Άρθρου 146 του Συντάγματος.

10

15

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

20

1. Είναι πάγια θέση της νομολογίας μας ότι, μόνο πράξεις ή αποφάσεις που λαμβάνονται από πρόσωπα που ασκούν διοικητική ή εκτελεστική εξουσία, μέσα στη σφαίρα του

- δημοσίου δικαίου και όχι του ιδιωτικού δικαίου, μπορούν να αποτελέσουν το αντικείμενο προσφυγής δυνάμει του Άρθρου 146.1 του Συντάγματος. Πρωταρχικά η φύση και ο χαρακτήρας μιας πράξης ή απόφασης καθορίζουν κατά
- 5 πόσο επιπίπτει μέσα στο πεδίο εφαρμογής του Άρθρου 146.1 του Συντάγματος. Αυτό δε το ζήτημα αποτελεί ζήτημα που πρέπει να αποφασισθεί πάνω στην ουσία του και κάτω από
- 10 τις περιστάσεις της κάθε ειδικής υποθέσεως και λαμβανομένων υπόψη των σχετικών παραγόντων, όπως είναι η υπόσταση του οργάνου, αρχής, προσώπου ή σώματος που λαμβάνει την επίδικη απόφαση, καθώς και των περιστάσεων κάτω από τις οποίες λήφθηκε.
2. Αναφορικά με την υπόσταση των συνεργατικών εταιρειών έχει νομολογηθεί ότι "οι Συνεργατικές εταιρείες, που είναι
- 15 εγγεγραμμένες δυνάμει του Κεφ. 114 αποτελούν σύνδεσμο προσώπων για την προαγωγή των οικονομικών συμφερόντων των μελών τους και εκτός εάν υπάρχει πρόνοια για το αντίθετο, δεν αποτελούν από τη φύση τους αρχές που ασκούν εκτελεστική ή διοικητική εξουσία μέσα
- 20 στην έννοια του Άρθρου 146". (Βλέπε *Petrou and Others v. Nea Synergatigi Pistoiki Eteria Karpasias*).
3. Το ίδιο όργανο μπορεί να ενεργεί, είτε μέσα στη σφαίρα του ιδιωτικού δικαίου ή μέσα στη σφαίρα του δημοσίου δικαίου και αυτό εξαρτάται από τη φύση της πράξης του. Και έχει νομολογηθεί ότι, στο βαθμό που ένας δημόσιος υπάλληλος έχει αρμοδιότητα να λάβει αποφάσεις, σχετικά με
- 25 δικαιώματα αστικού δικαίου πάνω σε ακίνητη ιδιοκτησία, και ο πρωταρχικός σκοπός αυτός της απόφασης δεν είναι η προαγωγή δημοσίου σκοπού αλλά η ρύθμιση των πιο πάνω δικαιωμάτων αστικού δικαίου, τότε η τοιαύτη απόφαση αποτελεί ζήτημα που επιπίπτει μέσα στη σφαίρα του
- 30 ιδιωτικού δικαίου και δεν ισοδυναμεί με "πράξη" ή "απόφαση" μέσα στην έννοια του Άρθρου 146 του Συντάγματος.
4. Λαμβανομένης υπόψη της υπόστασης της υπό εκκαθάριση εταιρείας, η οποία αποτελεί καθαρά σύνδεσμο προσώπων για την προαγωγή των οικονομικών συμφερόντων των μελών του και δεν αποτελεί καθόλου αρχή που ασκεί
- 40 "εκτελεστική ή διοικητική εξουσία", μέσα στην έννοια του Άρθρου 146 του Συντάγματος, αλλά και με βάση όλες τις σχετικές διαπιστώσεις, ο εκκαθαριστής, καθ' ου η αίτηση 1,

δεν είναι πρόσωπο που ασκεί διοικητική ή εκτελεστική εξουσία μέσα στη σφαίρα του δημοσίου δικαίου. Η επίδικη απόφαση αφορά αποκλειστικά σε ρύθμιση δικαιωμάτων αστικού δικαίου αναφορικά με μετοχές συνεργατικού ιδρύματος, δυνάμει του Κεφ. 114, ο πρωταρχικός σκοπός της οποίας δεν ήταν η προαγωγή δημόσιου σκοπού, αλλά η ρύθμιση των πιο πάνω δικαιωμάτων αστικού δικαίου. Επομένως, η επίδικη απόφαση αποτελεί ζήτημα που εμπίπτει μέσα στη σφαίρα του ιδιωτικού δικαίου και όχι του δημοσίου δικαίου και δεν ισοδυναμεί με "πράξη" ή "απόφαση" μέσα στην έννοια του Άρθρου 146.1 του Συντάγματος. Κατά συνέπεια δεν μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο προσφυγής, δυνάμει του Άρθρου 146.1. του Συντάγματος.

- 5
- 10
- 15
- 20
5. Αναφορικά με την προσφυγή εναντίον του καθ' ου η αίτηση 2, αυτή πρέπει να απορριφθεί σαν επακόλουθο του λόγου απορρίψεως της κατά του καθ' ου η αίτηση 1, αλλά και, εν πάση περιπτώσει, επειδή ο τελευταίος δεν έχει λάβει καθόλου μέρος στη λήψη της επίδικης απόφασης.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες Υποθέσεις:

Βαμίκo & Αριστοφάνους Λτδ. ν. Δημοκρατίας (1992) 4 Α.Α.Δ. 2673.

Βαλανά ν. Δημοκρατίας (1962) 3 R.S.C.C. 91.

Cyprus Industrial and Mining Co. Ltd. ν. Republic (No. 1) (1966) 3 C.L.R. 467.

Greek Registrar of the Co-Operative Societies ν. Nicolaidēs (1965) 3 C.L.R. 164.

Petrou and Others ν. Nea Synergatiki Pistoriki Eteria Karpasias (1962) 3 R.S.C.C. 58.

Hadjikyriakou ν. Hadjiapostolou (1962) 3 R.S.C.C. 89.

Cyprus Transport Co. Ltd and Another ν. Republic (No.1) (1969) 3 C.L.R. 501.

Προσφυγή.

Προσφυγή που προσβάλλει την απόφαση των καθ' ων η αίτηση, ημερομηνίας 11.6.87, η οποία εδημοσιεύθη στην επίσημη εφημερίδα της Δημοκρατίας, ημερομηνίας 12.6.87, με την οποία διατάσσονται οι Αιτητές, Μέλη του Συνεργατικού Οργανισμού Διευθυντών Μεταφορών (ΣΟΔΙΜ) Κύπρου Λτδ να πληρώσουν, εις το ενεργητικόν της υπό εκκαθάρισιν Εταιρείας, το υπ' αυτών οφειλόμενον υπόλοιπον ονομαστικής αξίας των μετοχών της, ως επίσης και το ποσόν της ευθύνης των.

Α. Παπαφιλίππου, Μ. Παπαπέτρου, Κ.Π. Ερωτοκρίτου, Α. Παναγιώτου και Α. Ενταφιανός, για τους αιτητές.

Ξ. Κληρίδης για τον καθ' ου η αίτηση αρ. 1.

Γ. Στυλιανίδης, Δικηγόρος της Δημοκρατίας για τον καθ' ου η αίτηση 2.

Cur. adv. vult.

Α. ΛΟΪΖΟΥ, Π.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Σύμφωνα με τον περί Συνεργατικών Εταιρειών Νόμο, Κεφ. 114, όπως τροποποιήθηκε, - στη συνέχεια ο Νόμος, - έγινε διαιτησία για να αποφασιστεί η ισχυριζόμενη οφειλή των αιτητών προς τον Συνεργατικό Οργανισμό Διεθνών Μεταφορών, ΣΟΔΙΜ, Κύπρου Λτδ., που είναι συνεργατική εταιρεία και ήταν κατά τον ουσιώδη χρόνο υπό εκκαθάριση.

Ως διαιτητής ορίστηκε ο δικηγόρος κ. Ξένιος Ξενόπουλος. Με ενδιάμεση απόφασή του, ημερομηνίας 10 Σεπτεμβρίου 1986, επέτρεψε στη συνεργατική εταιρεία να τροποποιήσει την έκθεση απαιτήσεώς της υπό τον όρο, εντός τριών μηνών, να καταβάλει στους αιτητές τα έξοδά τους, όπως αυτά θα επιδικάζοντο από το διαιτητή, και κάτω από τον περαιτέρω όρο ότι, τυχόν παράλειψη πληρωμής των εξόδων θα είχε ως αποτέλεσμα την απόρριψη της διαιτησίας σε βάρος της συνεργατικής εταιρείας, με έξοδα υπέρ των αιτητών. Επειδή, όμως, τα επιδικασθέντα έξοδα δεν καταβλήθηκαν, ο διαιτητής, στις

18 Δεκεμβρίου 1986, απέρριψε την εναντίον των αιτητών δαιτησία. Τα έξοδα αυτά δεν έχουν μέχρι σήμερα καταβληθεί και οι αιτητές καταχώρησαν ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας τις αιτήσεις με αριθμούς 41/87, 43/87, 51/87, με τις οποίες ζητούν την εκτέλεση της πιο πάνω απόφασης του δαιτητή. Οι δε καθ' ων η αίτηση εμφανίστηκαν ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας και υπέβαλαν ένσταση.

Στις 21 Ιουλίου 1984, με διάταγμα του Εφόρου, ο ΣΟΔΙΜ τέθηκε υπό εκκαθάριση ύστερα από εξέταση που διενεργήθηκε, με βάση το άρθρο 39(1) του Νόμου, και που αφορούσε την οικονομική του κατάσταση.

Στις 11 Ιουνίου 1987, ο, καθ' ου η αίτηση 1, εκκαθαριστής εξέδωσε, δυνάμει των εξουσιών που του παρείχοντο από το άρθρο 42(στ) του Νόμου, διάταγμα με το οποίο καλούσε τα μέλη και πρώην μέλη του ΣΟΔΙΜ να πληρώσουν ό,τι ποσά όφειλαν και τα οποία ποσά αντιπροσώπευαν το υπόλοιπο της αξίας μετοχής των, ως επίσης και το ποσό ευθύνης, όπως καθορίζεται από το άρθρο 6(δ) των Ειδικών Κανονισμών του ΣΟΔΙΜ, ως υπεύθυνο προς κάλυψη των υποχρεώσεων της ως άνω εταιρείας, ως συνεργατικής εταιρείας περιορισμένης ευθύνης, στις 11 Απριλίου 1979. Το διάταγμα δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας, ημερομηνίας 12 Ιουνίου 1987, και με αριθμό Γνωστοποίησεως 1910.

Οι αιτητές δεν πρόσβαλαν το πιο πάνω διάταγμα, όπως είχαν δικαίωμα να πράξουν σύμφωνα με το άρθρο 42(2) του Νόμου.

Στις 24 Αυγούστου 1989 καταχώρησαν την παρούσα προσφυγή, με την οποία ζητούν:

"Α. Δήλωση του Δικαστηρίου ότι η πράξη ή/και απόφαση των καθ' ων η αίτηση, ημερομηνίας 11.6.87, η οποία εδημοσιεύθη εις την επίσημον εφημερίδα της Δημοκρατίας, ημερομηνίας 12.6.87, με την οποίαν διατάσσουν τους Αιτητές, Μέλη του Συνεργατικού Οργανισμού Διεθνών Μεταφορών (ΣΟΔΙΜ) Κύπρου Λτδ, να πληρώσουν, εις το ενεργητικόν της υπό

εκκαθάρισιν Εταιρείας, το υπ' αυτών οφειλόμενον υπόλοιπον ονομαστικής αξίας των μετοχών των, ως επίσης και το ποσό της ευθύνης των, είναι άκυρη και παράνομη και στερημένη κάθε αποτελέσματος."

5

Από μέρους του καθ' ου η αίτηση 1 ηγέρθηκε προδικαστική ένσταση ότι, η προσβαλλόμενη πράξη δεν εμπίπτει στον τομέα του δημοσίου δικαίου και δεν είναι διοικητική πράξη και ως εκ τούτου δεν μπορεί να
10 προσβληθεί με αίτηση ακύρωσης δυνάμει του Άρθρου 146 του Συντάγματος. Επίσης, ηγέρθηκε και το θέμα ότι, σύμφωνα με τον Νόμο οι αιτητές είχαν το δικαίωμα να εφεσιβάλουν την απόφαση, πράγμα το οποίο δεν έπραξαν εντός της προθεσμίας που προνοείται από το Νόμο ή και
15 καθόλου, και ότι αντ' αυτού καταχώρησαν την παρούσα προσφυγή.

Από δε πλευράς του καθ' ου η αίτηση 2 εγείρονται τρεις προδικαστικές ενστάσεις:

20

"1. Το διάταγμα του Εκκαθαριστή, ημερομηνίας 11.6.87, δεν εμπίπτει εντός της σφαίρας του δημοσίου δικαίου και γι αυτό το παράπονο των αιτητών δεν
25 μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής.

25

2. Διαζευκτικά, εάν το Δικαστήριο ήθελεν αποφασίσει ότι το πιο πάνω διάταγμα εμπίπτει εντός της σφαίρας του Δήμοσιου δικαίου, τούτο δεν αποτελεί εκτελεστή διοικητική πράξη.

30

3. Οι Αιτητές στερούνται ενεστώτος εννόμου συμφέροντος, καθ' ότι δεν ακολούθησαν την προβλεπόμενη από το νόμο διαδικασία."

35

Περαιτέον, προβλήθηκε η ένσταση ότι ο καθ' ου η αίτηση 2 δεν είχε και/ή δεν έχει καμιά αποφασιστική - κατά Νόμο - αρμοδιότητα στην έκδοση της προσβαλλόμενης πράξης και/ή απόφασης και ότι ουδέποτε έκδοσεν οποιαδήποτε εκτελεστή διοικητική
40 πράξη σχετικά με την παρούσαν υπόθεση. Επομένως, η προσφυγή εναντίον του καθ' ου η αίτηση αρ. 2 θα πρέπει να απορριφθεί. Προς υποστήριξη της θέσεως αυτής έγινε παραπομπή στην υπόθεση αρ. 481/90, **BAMIKO &**

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΑΤΑ. ν. Κυπριακής Δημοκρατίας, η απόφαση δόθηκε στις 14 Μαΐου 1992.

Η θέση των αιτητών είναι η πιο κάτω:

5

"Α) Οι αιτητές ισχυρίζονται ότι το Διάταγμα του Εκκαθαριστή, ημερ. 11.6.87, και διοικητική πράξη αποτελεί και εντός της σφαίρας του δημοσίου δικαίου εμπίπτει (Βλ. *The Greek Registrar of the Co-Operative Societies v. Nicos A. Nicolaides* (1965) 3 C.L.R. 164).

10

'Όπως τονίζεται στις σελίδες 172-175 της πιο πάνω απόφασης (όπου παρατίθεται η επικυρωθείσα υπό του Πλήρους Εφετείου πρωτόδικος απόφασις του Αναθεωρητικού Δικαστηρίου 'The same organ may be acting in the domain of private law or in the domain of public law, depending on the nature of the action' (at p.173).

15

20

Και εις την υπό κρίσιν προσφυγήν, είναι η εισήγησίς μας ότι οι καθ' ων η αίτησις ενεργούσαν εντός του χώρου του δημοσίου δικαίου, διότι πρωταρχικώς η προσβαλλόμενη πράξη αποτελεί τιμωρητικήν πράξιν διά 50 και πλέον άτομα, τα οποία ουσιαδώς κατεδικάσθησαν, ανήκουστα, προ της εκδόσεως και δημοσιεύσεως της αποφάσεως και έτσι παραβιάστηκε θεμελιώδης αρχή της Φυσικής Δικαιοσύνης που είναι θεμελιώδης Αρχή του Διοικητικού Δικαίου. Και έχει νομολογηθεί ότι, 'Acts contrary to such principles are acts contrary to Law' (*Carayiannis v. Republic* (1969) 3 C.L.R. 341, *Morsis v. Republic* (1965) 3 C.L.R. 1.)

25

30

Η ως άνω ενέργεια, που αντιβαίνει προς θεμελιώδη Αρχή της Φυσικής Δικαιοσύνης, του Διοικητικού Δικαίου, και είναι αντίθετος προς τον Νόμον, ήτο επίσης μία μονομερής πράξις εκ μέρους του εκκαθαριστή και έτσι 'it possesses another of the essential characteristics of an administrative act' (Βλ. Forsthoff on the Administrative Act (*1963) p.6). Και επιπροσθέτως, η εν λόγω μονομερής πράξις του εκκαθαριστή παρήγαγεν έννομα αποτελέσματα

35

40

αναφορικά με τους 56 αιτητές.)

5 Επομένως, η προσβαλλόμενη πράξη είναι εκτελεστή πράξη διοικητικού οργάνου, εντός της σφαίρας του δημοσίου δικαίου, και παραδεκτά προσβάλλεται εντός των πλαισίων του άρθρου 146 του Συντάγματος."

10 Θα ασχοληθώ πρώτα με την προδικαστική ένσταση ότι το διάταγμα του Εκκαθαριστή, ημερομηνίας 11 Ιουνίου 1987, δεν ανάγεται στη σφαίρα του δημοσίου δικαίου, αλλά του ιδιωτικού.

15 Είναι πάγια θέση της νομολογίας μας ότι, μόνο πράξεις ή αποφάσεις που λαμβάνονται από πρόσωπα που ασκούν διοικητική ή εκτελεστική εξουσία μέσα στη σφαίρα του δημοσίου δικαίου, και όχι του ιδιωτικού δικαίου, μπορούν να αποτελέσουν το αντικείμενο προσφυγής, δυνάμει του Άρθρου 146.1 του Συντάγματος. (Βλέπε *Balana v. Tης Δημοκρατίας* (1962) 3 R.S.C.C. 91, 93, 94, 20 *Cyprus Industrial and Mining Co. Ltd. (No. 1) v. The Republic* (1966) 3 C.L.R. 467 στη σελ. 471.)

25 Είναι πρωταρχικά η φύση και ο χαρακτήρας μιας πράξης ή απόφασης που καθορίζουν κατά πόσο εμπίπτει μέσα στο πεδίο εφαρμογής του Άρθρου 146.1 του Συντάγματος. Αυτό, δε, το ζήτημα αποτελεί ζήτημα που πρέπει να αποφασισθεί πάνω στην ουσία του και κάτω από τις περιστάσεις της κάθε ειδικής υποθέσεως και λαμβανομένων υπόψη των σχετικών παραγόντων, όπως 30 είναι η υπόσταση του οργάνου, αρχής, προσώπου ή σώματος, που λαμβάνει την επίδικη απόφαση, καθώς και των περιστάσεων κάτω από τις οποίες λήφθηκε. (Βλέπε *Greek Registrar of the Co-Operative Societies v. Nicolaidis* (1965) 3 C.L.R. 164 στη σελ. 170, απόφαση της 35 Ολομέλειας.)

40 Αναφορικά με την υπόσταση των συνεργατικών εταιρειών έχει νομολογηθεί ότι, "οι Συνεργατικές εταιρείες, που είναι εγγεγραμμένες δυνάμει του Κεφ. 114, αποτελούν σύνδεσμο προσώπων για την προαγωγή των οικονομικών συμφερόντων των μελών τους και, εκτός εάν υπάρχει πρόνοια για το αντίθετο, δεν αποτελούν από τη φύση τους αρχές που ασκούν εκτελεστική ή διοικητική

εξουσία μέσα στην έννοια του 'Άρθρου 146". (Βλέπε *Petrou and Others v. Nea Synergatiki Pistoriki Eteria Karpasias* (1962) 3 R.S.C.C. 58, 59).

Το ίδιο όργανο μπορεί να ενεργεί είτε μέσα στη σφαίρα 5
του ιδιωτικού δικαίου ή μέσα στη σφαίρα του δημοσίου
δικαίου και αυτό εξαρτάται από τη φύση της πράξης του.
(Βλέπε *Registrar of Co-Operative Societies* (πιο πάνω)
Βαλανά (πιο πάνω), *HadjiKyriakou v. HadjiApostolou*
(1962) 3 R.S.C.C. 89, και Πορίσματα Νομολογίας του 10
Συμβουλίου Επικρατείας 1929-1959 σελ. 126). Και έχει
νομολογηθεί ότι στο βαθμό που ένας δημόσιος υπάλληλος
έχει αρμοδιότητα να λάβει αποφάσεις, σχετικά με
δικαιώματα αστικού δικαίου πάνω σε ακίνητη ιδιοκτησία,
και ο πρωταρχικός σκοπός αυτός της απόφασης δεν είναι 15
η προαγωγή δημοσίου σκοπού, αλλά η ρύθμιση των πιο
πάνω δικαιωμάτων αστικού δικαίου, τότε η τοιαύτη
απόφαση αποτελεί ζήτημα που εμπίπτει μέσα στη σφαίρα
του ιδιωτικού δικαίου και δεν ισοδυναμεί με "πράξη" ή
"απόφαση" μέσα στην έννοια του 'Άρθρου 146 του 20
Συντάγματος.

Στην κρινόμενη υπόθεση λαμβάνω υπόψη μου την
υπόσταση του προσώπου που έλαβε την επίδικη απόφαση, 25
καθώς και τις περιστάσεις κάτω από τις οποίες λήφθηκε.
Αναφορικά με το πρώτο ζήτημα πρόκειται για
εκκαθαριστή εταιρείας, ο οποίος ενεργεί στα πλαίσια του
περί Συνεργατικών Εταιρειών Νόμου, Κεφ. 114. Οι
εξουσίες και τα καθήκοντά του διέπονται από τις
πρόνοιες του Κεφ. 114 και ειδικότερα από τις πρόνοιες 30
των άρθρων 42 και 43. Αναφορικά με το δεύτερο ζήτημα,
οι περιστάσεις κάτω από τις οποίες λήφθηκε η επίδικη
απόφαση φαίνονται πιο πάνω. Ειδικότερα, πρέπει να
αναφερθεί ότι η επίδικη απόφαση λήφθηκε μέσα στα
πλαίσια των εξουσιών του εκκαθαριστή δυνάμει των 35
προνοιών του άρθρου 42(στ) του Κεφ. 114.

Λαμβάνω επίσης υπόψη το χαρακτήρα και τη φύση της
επίδικης απόφασης. Πρόκειται για απόφαση που ρυθμίζει
αποκλειστικά δικαιώματα αστικού δικαίου πάνω σε 40
μετοχές Συνεργατικών Εταιρειών.

Τελικά, λαμβάνω υπόψη μου την υπόσταση της υπό

εκκαθάριση εταιρείας. Αποτελεί καθαρά σύνδεσμο προσώπων για την προαγωγή των οικονομικών συμφερόντων των μελών του και δεν αποτελεί καθόλου αρχή που ασκεί "εκτελεστική ή διοικητική εξουσία" μέσα στην έννοια του Άρθρου 146 του συντάγματος. (Βλέπε *Petrou* (πιο πάνω).)

Έχοντας υπόψη όλες τις πιο πάνω διαπιστώσεις μου, κρίνω πως ο εκκαθαριστής, καθ' ου η αίτηση 1, δεν είναι πρόσωπο που ασκεί διοικητική ή εκτελεστική εξουσία μέσα στη σφαίρα του δημοσίου δικαίου. Κρίνω επίσης ότι η επίδικη απόφαση αφορά αποκλειστικά σε ρύθμιση δικαιωμάτων αστικού δικαίου, αναφορικά με μετοχές συνεργατικού ιδρύματος, δυνάμει του Κεφ. 114, ο πρωταρχικός σκοπός της οποίας δεν ήταν η προαγωγή δημοσίου σκοπού, αλλά η ρύθμιση των πιο πάνω δικαιωμάτων αστικού δικαίου. Επομένως, η επίδικη απόφαση αποτελεί ζήτημα που εμπίπτει μέσα στη σφαίρα του ιδιωτικού δικαίου και όχι του δημοσίου δικαίου και δεν ισοδυναμεί με "πράξη" ή "απόφαση" μέσα στην έννοια του Άρθρου 146.1 του Συντάγματος. Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο προσφυγής, δυνάμει του Άρθρου 146.1 του Συντάγματος.

Για όλους τους πιο πάνω λόγους η πρώτη προδικαστική ένσταση επιτυγχάνει. Η κατάληξη δε αυτή έχει σαν αποτέλεσμα την απόρριψη της προσφυγής εναντίον του καθ' ου η αίτηση αρ. 1.

Ενόψει του πιο πάνω συμπεράσματος, δεν παρίσταται ανάγκη να εξετασθούν οι υπόλοιπες προδικαστικές ενστάσεις, καθώς και η ουσία της προσφυγής.

Αναφορικά με την προσφυγή εναντίον του καθ' ου η αίτηση 2, αυτή πρέπει να απορριφθεί σαν επακόλουθο του λόγου απορρίψεώς της κατά του καθ' ου η αίτηση 1, αλλά και, εν πάση περιπτώσει, επειδή ο τελευταίος δεν έχει λάβει καθόλου μέρος στη λήψη της επίδικης απόφασης. (Βλέπε *Cyprus Transport Co. Ltd. and Another (No.1) v. The Republic* (1969) 3 C.L.R. 501.

Η προσφυγή απορρίπτεται. Δεν γίνεται όμως

Α. Λοΐζου, Π. Κωνσταντίνου κ.α. ν. Μιχαηλίδη κ.α. (1992)

οποιαδήποτε διαταγή για έξοδα.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.